

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 200

гр. София, 09.01.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в закрито заседание на 09.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

като разгледа дело номер **11323** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е образувано по искова молба на Р. И. С. от [населено място], депозирана от адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходите /НАП/. Съдът е сезиран с искане да осъди Националната агенция за приходите да заплати на ищеца обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за претърпените от нея неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и чл.24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета /GDPR/. Ищецът се позовава на чл.39, ал.2 ЗЗЛД и на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата за вреди /ЗОДОВ/. С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетение, считано от 15.07. 2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

Съдът, след преценка на искова молба, във връзка с приложените доказателства, е счел, че същата е нередовна, поради което с разпореждане от 30.10.2019 г. производството по делото е оставено без движение. На ищеца е указано да отстрани подробно описаните нередовности. Доколкото условията за допустимост и фактите за доказване по двата вида иска - по чл.39 ал.2 ЗЗЛД и по чл.1 ал.1 ЗОДОВ са различни, съдът е дал изрични указания на ищеца изрично да посочи по кой ред предявява осъдителния си иск за вреди срещу НАП - по чл. 39 ал.2 от ЗЗЛД или по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

В изпълнение на указанията и в срок от пълномощника на ищцата е постъпила молба със съответни уточнения и приложения. В същата се сочи, че съдът служебно следва да квалифицира иска, като уточнява, че вредите се претендират като последица от бездействие на НАП, довело до неправомерно придобиване и разпространение на лични данни на ищеца.

Преписи от исковата молба и от постъпилата на 08.11.2019 г. молба от адв. С. Ю. от

САК, като пълномощник на ищеца Р. И. С. са изпратени на ответника – Националната агенция за приходите .В постъпил писмен отговор е изразено становище за недопустимост на предявения иск. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на приложените към исковата молба и писмения отговор на ответника писмени доказателства и като съобрази приложимите правни норми настоящият съдебен състав приема следното:

Предмет на настоящото съдебно производство е искова молба, в която се твърди причиняване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия/бездействия на НАП, свързани с неправилно съхранение и обработване на личните данни на ищеца. В случая действията/бездействията на НАП спрямо ищеца не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на агенцията спрямо ищеца, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им. Следователно, искът не може да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, доколкото визираната разпоредба предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В настоящия случай отговорността на НАП е ангажирана не в качеството ѝ на публичноправен субект, орган на изпълнителната власт, а като администратор на лични данни, т.е. не е налице административен орган, който да отговаря по реда на ЗОДОВ.

Дори да се приеме, че осъществяваната от администратора на лични данни дейност по обработване на лични данни представлява по съществото си административна дейност /арг. от разпоредбата на чл.39, ал.1 ЗЗЛД/, то отговорността на ответника не може да бъде реализирана по реда на ЗОДОВ предвид разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, предвиждаща, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В настоящия случай специалният приложим закон ЗЗЛД, в чл. 39, ал. 2 е предвидил именно такъв ред за обезщетяване, който предвид посоченото правило на чл.8, ал.3 от ЗОДОВ изключва възможността за разглеждане на предявения иск по реда на ЗОДОВ. Следователно предявеният иск следва да бъде квалифициран като такъв по чл.39 ЗЗЛД. Доколкото се претендира обезщетение, искът е с правно основание чл.39, ал.2 ЗЗЛД. Но и при тази правна квалификация предявеният иск е недопустим. Съгласно разпоредбата на чл.39, ал.2 ЗЗЛД в производството по ал.1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. В случая, видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, се претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се обжалва като незаконосъобразно действието на ответника, изразяващо се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни. Навсякъде в исковата молба се цитират медийни публикации, но не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда налице ли е нарушаване на индивидуалните права на ищеца. Не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на администратора по предоставяне на личните данни на ищеца. Производството по чл.39, ал.2 ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е

предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска обаче, е наличието на обжалване на административен акт или действия на администратора по чл.39, ал.1 от ЗЗЛД, с каквато жалба обаче, съдът не е сезиран – в този см. Определение № 16266 от 27.12.2018 г. по адм. д. № 14933/2018 г., V отд. на ВАС, Определение № 1581 от 02.02.2011 г. по адм. д. № 1000/2011 г., II отд. на ВАС.

Не на последно място, дори да се приеме, че е налице и сезиране с искане за установяване на незаконосъобразно действие/бездействие на администратора на лични данни, то този иск също би бил недопустим. За допустимостта на сезирането на съда по чл.39, ал.1 от ЗЗЛД законодателят е поставил като условие да не е налице висящо производство пред Комисията за защита на личните данни за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязло в сила решение на съда – чл. 39, ал. 4 от ЗЗЛД. От представените от ответника доказателства се установи, че за процесното нарушение – основание за търсената от ответника отговорност, пред КЗЛД е било образувано производство, по което е издадено наказателно постановление за нарушение на чл.32, §1, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, като същото е обжалвано, съответно не е влязло в сила. Посоченото е пречка за сезиране на съда по чл.39, ал.1 ЗЗЛД, а оттам обуславя и недопустимост на иска по ал.2 на чл.39 от ЗЗЛД.

Предвид изложеното, а именно: неприложимост на ЗОДОВ, липсата на сезиране на съда по реда на чл.39, ал.1 ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл.39, ал.4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск е недопустим, като производството по делото следва да бъде прекратено и искова молба следва да бъде върната.

При този изход на спора съдът намира за основателно направеното с отговора на исковата молба искане за присъждане на разноски. Съгласно чл.78, ал.4 ГПК, вр. чл.144 АПК при прекратяване на делото ответникът има право на разноски. С представянето на отговор и прилагането към него на доказателства съдът приема, че е осъществено действително процесуално представителство на ответника и има извършени процесуални действия по делото от негово име и чрез юрисконсулт. Съгласно чл. 78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл 25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди минимално юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева за административни дела с определен материален интерес.

Водим от гореизложеното Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. №11323/2019 г. по описа на Административен съд София-град.

ВРЪЩА исковата молба на Р. И. С. от [населено място], депозирана от адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходите, с която е предявила иск за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за претърпените от нея неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и чл.24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета /GDPR/.

ОСЪЖДА Р. И. С. от [населено място] да заплати на Националната агенция за приходите деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяване на оспорващото дружество, на което на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: